

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

2 V. fecerit miracula diuina virtute.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

pater ut faciam, ipsa sunt, quæ testimonium perhibent de A
me.

Ad primum ergo dicendum, quod hoc quod dicit. Signum
non dabitur ei, nisi signum Iona Propheta, intelligendum est,
ut Chrysostomus dicit, quod tunc non acceperunt tale signum, quale
petebant, scilicet de celo: non quod nullum signum eis dederit, vel
quia signa faciebat, non propter eos, quos faciebat lapideos es-
se, sed ut alios emendaret: & ideo non eis, sed aliis illa signa da-
bantur.

Ad secundum dicendum, quod licet Christus venerit in
infirmitate carnis, quod manifestatur per passionem: venit ta-
men in virtute Dei, quod erat manifestandum per miracu-
la.

Ad tertium dicendum, quod miracula in tantum dimi-
nuunt meritum fidei, in quantum per hoc ostenditur duri-
tia eorum, qui nolunt credere ea, quæ scripturis diuinis pro-
bantur, nisi per miracula. Et tamen melius est eis, ut vel per
miracula conuertantur ad fidem, quam quod omnino in infi-
delitate permaneant: dicitur enim prima ad Corinthios 14.
quod signa data sunt infidelibus, ut scilicet conuertantur ad
fidem.

COMMENTARIUS.

R Espondet D. Tho. conuenientissimum fuisse, ut
Christus miracula faceret. Quod euidenter pro-
bat ex fine prædicationis Christi, & excellentia eius,
ad quam confirmandam, & demonstrandam Chri-
sti diuinitatem vtilia erant miracula. Non tamen
declarat, utrum ad hunc finem fuerint simpliciter
necessaria: cum tamen ex verbis Christi Domini in-
terdum necessitas, interdum vtilitas colligi videat-
ur. Quam rem inferius disputabimus, ubi etiam ex-
ponemus, quod in sol. ad 3. tetigit D. Tho. quomodo
miracula conferant ad fidem, & augeant, vel minu-
ant meritum eius.

In sol. ad 1. explicat D. Thom. locum illum Matth.
12. & 16. Generatio praua, & adultera signum querit, &
signum non dabitur ei, nisi signum Iona Propheta. In quo
primum obseruandum est, Phariseos petentes à Chri-
sto signum de celo dupliciter peccare potuisse. Pri-
mo, ex praua intentione, quia non petebant illud si-
gnum, ut crederent, sed ut occasionem haberent cal-
umniansi Christum ut ariolum, seu incantatorem.

Hanc enim fuisse istorum mentem indicauit Chri-
stus, tum eos appellans hypocritas, (ut Græca ha-
bent, nonnullaque latina) tum acriter incessens illis
verbis, Generatio praua, & adultera. Secundo pec-
cabant per duritiam, & infidelitatem contemnendo
cætera miracula, quæ Christus faciebat, & no-
uum atque inusitatum signum exigentes, ut Christi
potentiam explorarent. Propter quod dicuntur ac-
cessisse ad tentandum eum, & hanc eorum mentem
indicauit Christus, cum illos arguit, quod ex signis
aeris, faciem cæli diiudicare nollent: Melsiæ autem
aduentum ex propriis eius operibus, & signis nol-
lent agnoscere, & ideo sine necessitate nouum signum
postularent. Propter hanc ergo duplicem causam
Christus eos acriter repulit, & omnino negauit si-
gnum eis se esse daturum. Quod dupliciter D. Tho.
exponit. Primo, quod Christus non negauerit ab-
solute se daturum vnum signum, quandoquidem
postea multa edidit miracula, sed non daturum tale
signum, quale illi volebant. Ita exponit Chrysostomus
hom. 44. Iuxtaquam expositionem, illud, Nisi signum
Iona Propheta, non habet vim excipiendi propriè (nā
exceptio propriè fit ex rebus comprehensis sub clau-
sula vniuersali, à qua fit exceptio, resurrectio autem
non erat tale signum, quale petebant Iudæi) habet
ergo vim aduersarij, ita ut sit sensus, non dabitur
eis signum, quale petunt, sed aliud longe dissimi-
le, quod omnes eorum calumnias possit superare,

Homil. 54. in
Matth. ante
med. tom. 2.

Signum de
celo Iudæi
quosum pe-
tunt.

Signum de
celo quomo-
do Iudæi
Christum ne-
gat.
Chrysost.

Alia expositio est, Non dabitur eis, id est, propter eos,
ita ut non negauerit Christus se facturum signa, quæ
alijs prodesse, sed negat se facturum, ut consulat
eorum vtilitati, vel ut annuat eorum petitioni, quia
lapidei erant, imo ferrei, ideoque talia signa posce-
bant. Ita etiam exponit Chrysostomus & sequitur Euthymius.
in Matth. suo cap. 23. & Theophylactus in Matth. 26.

Quod si obijcias. Etiam illud signum Iona non
esse datum istis, qui signum petebant, id est, propter
ipsum, aut ipsorum petitionem. Respondent Theo-
phylactus & Euthymius signa de celo, quæ facta sunt in
morte Christi, & in eius resurrectione, ipsis Iudæis,
& induratis specialiter data esse, ut vel conuerteren-
tur, vel inexcusabiles fierent, eorumque cecitas om-
nibus nota foret. Vide Iansen. c. 49. Con. & Tolet. Ioan.
2. annot. 23.

Chrysost.
Euthym.
Theophyl.
Obiectio.
Responsio.

Iansen.
Tolet.

ARTICVLVS II.

Utrum Christus fecerit miracula diuina virtute.

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod
Christus non fecerit miracula diuina virtu-
te. Virtus enim diuina est omnipotens. Sed vi-
detur quod Christus non fuerit omnipotens
in miraculis faciendis: dicitur enim Marc. 9.
quod non poterat ibi, scilicet in patria sua virtutem vllam
facere. Ergo videtur quod non fecerit miracula virtute di-
uina.

2. Præterea, Dei non est orare. Sed Christus aliquando in
miraculis faciendis orabat, ut patet in suscitatione Lazari
Ioann. 11. & in multiplicatione panum, ut patet Matth.
13. Ergo videtur, quod non fecerit miracula virtute di-
uina.

3. Præterea, Ea quæ virtute diuina sunt, non possunt virtu-
te alicuius creaturæ fieri. Sed ea quæ Christus faciebat, pote-
rant etiam fieri in virtute alicuius creaturæ: vnde & Phari-
sæi ei dicebant, quod in Belzebub principe demoniorum eicie-
bat demonia. Ergo videtur quod Christus non fecerit miracu-
la virtute diuina.

Sed contra est, quod Dominus dicit Ioan. 14. Pater in me
manens, ipse facit opera.

Respondetur dicendum, quod sicut in prima parte habitum
est, vera miraculosa virtute diuina fieri possunt: quia solus
Deus potest mutare naturæ ordinem, quod pertinet ad ratio-
nem miraculi. Vnde Leo Papa dicit in epistola ad Elauianum,
quod cum in Christo sint due naturæ, vna earum est diuina,
qua fulget miraculis: altera scilicet humana, qua succumbit
iniurijs. Et tamen vna earum agit cum communicatione alteri-
us, in quantum scilicet humana natura est instrumentum
diuinæ actionis, & actio humana virtutem accipit à natura
diuina, sicut supra habitum est.

Ad primum ergo dicendum, quod hoc quod dicitur, non
poterat ibi vllam virtutem facere, non est referendum ad po-
tentiam absolutam: sed ad id quod potest fieri congruenter,
non enim congruum erat, ut inter incredulos operaretur mi-
racula. Vnde subditur. Et mirabatur propter incredulitatem
eorum: secundum quem modum dicitur Gen. 28. Num celare
potero Abraham quæ gesturus sum? & 19. Non potero facere
quicquam, donec ingrediarius illuc.

Ad secundum dicendum, quod (sicut Chrysostomus dicit super
illud Matth. 14. Acceptis quinque panibus, & duobus pisci-
bus, aspiciens in cælum, benedixit & fregit) operabatur credi
de Christo, quoniam à Patre est, quod ei æquale est. Et ideo ut
utramque ostendat, nunc quidem cum potestate, nunc au-
tem orans miracula facit: & in minoribus quidem respicit
in cælum, puta in multiplicatione panum: in maioribus au-
tem, quæ sunt solius Dei, cum potestate à seipso agit: puta
quando peccata dimittit, mortuos suscitauit. Quod autem di-
citur Ioan. 11. quod in suscitatione Lazari oculos sursum lo-
cauit

233.
3. d. 15. q. 1. a.
3. d. 15. q. 1.
1. ar. 3. cor. 9.
ad 4. & d. 5.
q. 1. art. 1. &
op. 11. cap. 17.

q. 1. q. 110. a. 4.

Ep. 10. cap. 4.
parum à pri.

qu. 13. art. 3.

Homil. 50. in
Mat. parum
à princ. 10. 2.

uauit, non propter necessitatem suffragii, sed propter exemplum hoc fecit. Vnde dicit, propter populum, qui circumstat, dixi, ut credant, quia tu misisti.

Ad tertium dicendum, quod Christus alio modo expellebat demones, quam virtute demonum expellantur. Nam virtute superiorum demonum, ita demones à corporibus hominum expelluntur, quod tamen remanet dominium eorum quantum ad animam: non enim contra regnum suum diabolus agit. Sed Christus demones expellebat non solum à corpore, sed multo magis ab anima. Et ideo Dominus blasphemiam Phariseorum dicentium eum in virtute demoniorum demonia eijcere, et probauit, primo quidem per hoc, quod Satanæ contra seipsum non diuiditur: secundo, exemplo aliorum qui demonia eijcebant per Spiritum Dei: Tertio, quia demonium expellere non possit, nisi ipsum vicisset virtute diuina: Quarto quia nulla conuenientia in operibus nec in effectu erat sibi, & Satanæ, cum Satanæ dispergere cuperet, Christus colligebat.

De hoc articulo legantur, quæ scripsimus priori tomo disput. 31. sect. 1. & 2.

ARTICVLVS III.

Virum Christum inceperit facere miracula in nuptiis.

236. **A**d quartum sic proceditur. Videtur, quod Christus non inceperit miracula facere in nuptiis mutando aquam in vinum. Legitur enim in libro, de infantia Saluatoris, quod Christus in sua pueritia multa miracula fecit. Sed miraculum de conuersione aque in vinum fecit in nuptiis tricesimo, vel tricesimo primo anno sue ætatis. Ergo videtur quod non inceperit tunc miracula facere.

2. Præterea, Christus faciebat miracula secundum virtutem diuinam. Sed virtus diuina in eo à principio sue conceptionis erat: ex tunc enim fuit Deus, & homo. Ergo videtur quod à principio miracula fecerit.

3. Præterea, Christus post baptismum, & tentationem cepit discipulos congregare: ut legitur Matt. 4. & Ioan. 1. Sed discipuli præcipue congregati sunt ad ipsum, propter miracula, sicut dicitur Luc. 4. quod Petrus vocauit obliuiscentem propter miraculum quod fecerat in captura piscium. Ergo videtur quod ante miraculum quod fecit in nuptiis, fecerit alia miracula.

Sed contra est, quod dicitur Ioan. 3. Hoc fecit initium signorum Iesu in Cana Galilee.

Respondetur dicendum, quod miracula facta sunt à Christo propter confirmationem doctrinæ eius, & ad ostendendam virtutem diuinam in ipso. Et ideo quantum ad primum, non debuit ante miracula facere, quam docere inciperet. Non autem debuit incipere docere ante perfectam ætatem, ut supra habitum est, cum de baptismo eius ageretur, quantum autem ad secundum, sic debuit per miracula deitatem ostendere, ut crederetur veritas humanitatis ipsius. Et ideo sicut dicit Chrysostomus super Ioan. decenter non incipit signa facere in prima ætate: existimassent enim phantasma esse incarnationem, & ante opportunitatem crucis eum tradidissent.

Ad vnum ergo dicendum, quod sicut Chrysostomus dicit super Ioannem ex verbo Ioannis Baptiste dicenti. Ut manifestetur in Israel, propterea venit ego in aqua baptizans, manifestum est quod illa signa, quæ quidam dicunt in pueritia à Christo facta, mendacia & fictiones sunt. Si enim à prima ætate miracula fecisset Christus, nequaquam Ioannes eum ignorasset, neque reliqua multitudo indigni esset magistro ad manifestandum eum.

Ad secundum dicendum, quod Dei virtus operabatur in Christo secundum quod erat necessarium ad salutem humani generis.

Anam, propter quam carnem assumerat. Et ideo sic miracula fecit virtute diuina, ut fidei de veritate carnis eius, præiudicium non fieret.

Ad tertium dicendum, quod hoc ipsum ad laudem discipulorum pertinet, quod Christum secuti sunt, cum nulla eum miracula facere vidissent, sicut Greg. dicit in quadam hom. Et Chrys. dicit, tunc signa maxime necessarium erat facere, quando discipuli iam congregati erant. & deuoti, & attendentes his, quæ fiebant. Vnde de subditur. Et crediderunt in eum discipuli eius: non quia tunc primum crediderunt: sed quia tunc diligentius, & perfectius crediderunt. Vel discipulos vocat eos, qui futuri erant discipuli, sicut exponit Aug. in lib. de consensu Euangelistarum.

Circa hunc articulum videantur dicta supra hoc tomo, disputatione 17. sect. 3.

ARTICVLVS IV.

Virum miracula per Christum facta sufficienter eius diuinitatem ostenderint.

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod miracula, quæ Christus fecit, non fuerint sufficientia ad ostendendam diuinitatem ipsius. Esse enim Deum & hominem, proprium est Christo. Sed miracula quæ Christus fecit, etiam ab alijs sunt facta, ergo videtur, quod non fuerint sufficientia ad ostendendam diuinitatem ipsius.

2. Præterea, Virtute diuina nihil est maius. Sed aliqui fecerunt maiora miracula, quam Christus, dicitur enim Ioan. 14. Qui credit in me, opera, quæ ego facio, & ipse faciet, & maiora horum faciet. Ergo videtur quod miracula quæ Christus fecit, non fuerint sufficientia ad ostendendam diuinitatem ipsius.

3. Præterea, Ex particulari non sufficienter ostenditur vniuersale. Sed quodlibet miraculorum Christi fuit quoddam particulare opus. Ergo ex nullo eorum potuit manifestari sufficienter diuinitas Christi, ad quam pertinet vniuersalem virtutem habere de omnibus.

Sed contra est, quod Dominus dicit. Ioan. 5. Opera quæ dedit mihi Pater, ut faciam, ipsa testimonium perhibent de me.

Respondetur dicendum, quod miracula, quæ Christus fecit, sufficientia erant ad manifestandam diuinitatem ipsius, secundum tria. Primo quidem, secundum ipsam speciem operum, quæ transcendunt omnem potestatem creatæ virtutis: & ideo non poterant fieri nisi virtute diuina. Et propter hoc cæcus illuminatus dicebat Ioan. 9. A seculo non est auditum, quia aperuit quis oculos cæci nati: nisi esset hic à Deo non poterat facere quicquam. Secundo, propter modum miracula faciendi: quia scilicet quasi ex propria potestate miracula faciebat, non autem orando, sicut alij. Vnde dicitur Luc. 6. quod virtus de illo exibat, & sanabat omnes. Per quod ostenditur (sicut Cyrillus dicit) quod non accipiebat alienam virtutem, sed cum esset naturaliter Deus, propriam virtutem super infirmos ostendebat, & propter hoc innumerabilia miracula faciebat, Vnde super illud Matth. 8. Eijciebat spiritus verbo, & omnes male habentes curauit, dicit Chrys. Intende quantum multitudinem hominum curat in transiitum Euangelistæ, non Matt. paulo vnumquemque curatum enarrantes, sed vno verbo pelagus ineffabile miraculorum inducens. Et ex hoc ostendebatur, quod haberet virtutem coequalem Deo patri secundum illud Ioan. 5. Quæcumque Pater facit, hæc & filius similiter facit. Et ibidem. Sicut Pater suscitatur mortuos, & viuificat, sic & Filius hominis, quos vult viuificat.

Tertio ex ipsa doctrina, quæ se Deum dicebat, quæ nisi vera esset, non confirmaretur miraculo diuina virtute factis. Et ideo dicitur Marc. 16. Quænam doctrina hæc noua? quia in potestate spiritibus immundis imperat, & obediunt ei.

Bb 3 Ad

Greg. ho. 5 in
Euang. in pr.
Chrys. ho. 21.
in lo paulo à
princ. tom. 3.

lib. 2 ca. 17.
med. tom. 4.

237.
3. d. 15. q. 1. a.
1. d. 10. q. 1.
a. 3. co. 5. 1.
co. c. 6. l. 4.
c. 55 ad 8. &
quod 2. ar. 6.
ad 4. & 10. d.
15. l. 5. col. 2.

Hom. 38 in
Matth. paulo
à princ. tom. 2.